

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 421/2024
21.02.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Карановић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Марија Митровић, адвокат из ..., ради поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2566/23 од 25.10.2023. године, у седници одржаној 21.02.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2566/23 од 25.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 64/2022 од 22.06.2023. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиоца делимично усваја. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог о привременом удаљењу са рада од 16.11.2021. године на основу кога је тужилац удаљен са рада 16.11.2021. године. Ставом другим изреке, поништено је решење туженог број ../2021 од 09.12.2021. године о отказу уговора о раду на основу кога је тужиоцу отказан уговор о раду (пречишћен текст) од 18.07.2016. године, са свим припадајућим анексима. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоца реинтегрише и врати на рад. Ставом петим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 16.11.2021. године до 13.12.2021. године, исплати износ од 117.372,10 динара са затезном каматом на износ од 102.300,09 динара (износ од 53.842,15 динара за новембар 2021. године и износ од 48.457,94 динара за децембар 2021. године) почев од 26.04.2023. године до исплате. Ставом шестим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца на име накнаде штете у виду изгубљене зараде за период од 16.11.2021. године до 13.12.2021. године, преко досуђеног износа од 117.372,10 динара па до траженог износа од 152.583,74 динара, као и захтев за исплату затезне камате на износ преко износа од 102.300,09 динара па до траженог износа од 132.990,11 динара од 26.04.2023. године па до исплате. Ставом седмим изреке, тужени је обавезан да тужиоца код надлежних фондова (РФ ПИО, РФЗО и НЗС) изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 16.11.2021. године до 13.12.2021. године, а на утврђене месечне износе изгубљене зараде. Ставом осмим изреке, одбијен је

тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио исплату неисплаћеног додатка – бонуса и то за новембар 2021. године у износу од 55.056,30 динара, са затезном каматом почев од 21.12.2021. године па до исплате и за децембар 2021. године у износу од 42.332,01 динар, са затезном каматом почев од 21.01.2022. године па до исплате. Ставом деветим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 227.000,00 динара, са затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 2566/23 од 25.10.2023. године, ставом првим изреке, жалбу туженог одбио, а пресуду Основног суда у Новом Саду ПП 64/2022 од 22.06.2023. године, потврдио у усвајајућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту „шеф стручне службе I“ у Служби сервиса и постпродајних делатности. На основу анекса број ../2000 уговор о раду, тужилац је имао додатна задужења и одговорности и право на фиксни бонус за обављање послова регионалне координације постпродајних делатности на тржишту регије Источна Европа 2, док је на основу анекса број ../2020 уговор о раду имао додатна задужења и одговорности и право на фиксни бонус за обављање послова директора сервиса за Источну Европу. Тужени је тужиоцу 16.11.2021. године упутио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у ком је наведено да се тужилац упозорава да су се, у складу са одредбом члана 179. став 2. тачка 1, 2. и 5. Закона о раду, стекли услови да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду закључен 18.07.2016. године (пречишћен текст), са свим припадајућим анексима, јер постоје оправдани разлози који се односе на повреду радне обавезе. У образложењу упозорења је наведено да је тужилац код послодавца радно ангажован на пословима који подразумевају руковођење службом сервиса и постпродајних активности и да је делокруг послова директора сервиса и постпродајних делатности утврђен Правилником о систематизацији и организацији послова, уговором о раду и другим општим актима донетим од стране послодавца, као и интерним правилима туженог. Даље је наведено, да је тужилац поступао супротно обавезама утврђеним уговором о раду, Правилником о раду и другим општим актима код послодавца, да се његово несавесно и немарно извршавање обавеза огледа у томе да је пропустио да организацијује, планира и надзире рад целокупне сервисне мреже, на који начин је у више наврата, на отпад испоручивао робу која не одговара спецификацијама робе која је најављена за отпад, да је несавесним извршавањем радних обавеза одобравао испоруку апарата за отпад и поред чињенице да су сервисери, који су вршили непосредни преглед апарата, констатовали да постоји

могућност поправке наведених апарата, да је несавесним извршавањем радних обавеза одобрио испоруку апарата за отпад и поред чињенице да у односу на конкретни апарат постојао заменски део на стању, те да такав апарат, у складу са интерним правилима групе никако није могао бити квалификован као непоправљив и упућен на уништавање. Послодавац је несавесно и немарно извршавање радних обавеза од стране тужиоца утврдио приликом интерне контроле када је установљено да је тужилац пропустио да надзире рад целокупне сервисне мреже, услед чега су у октобру месецу испоручени апарати који уопште не одговарају спецификацијама апарата најављених за отпад. Даље је наведено да је тужилац, приликом интерне контроле, допремао апарате који су предати на отпад Кемику 07.10.2021. године и 12.10.2021. године, а утврђено је да највећи број расхладних уређаја који се допрема до сервисера „Elektrouniverzal” није марке Hisense/ББ, већ су апарати других произвођача или су до те мере уништени да се име произвођача и не види, али с обзиром да на стање апарата и физичке карактеристике апарата оправдано се може закључити да нису у питању апарати произведени од стране „ББ“. Утврђено је да одређени број апарата припада „ББ“ апаратима, али су у питању модели који су старији од 5 година и који би по уговору привредно друштво „Kemiko“ д.о.о. уопште не треба да преузима, а и поред тога што нису испоручени апарати Hisense/ББ на истим су залепљени записници (извештаји о апарату) у којима су констатоване карактеристике и серијски бројеви „ББ“ апарата, а које записнике је одобрио тужилац. На одређеним извештајима о поправци апарата констатовано је да се апарати могу поправити, али је тужилац, упркос наведеним закључцима овлашћених сервисера, одобрио да наведени апарати буду послати на отпад. Такође је тужилац немарно извршавао радне обавезе с обзиром да није контролисао примену услова из уговора које је тужени закључио са екстерним сарадницима, а што је био у обавези да чини, јер је уговором о превозу робе закљученим са „Elektrouniverzalom” у члану 2 прописано да је сервисе у обавези да изврши превоз резервних делова и апарата из сервисних центара до огранка „ББ“ сервис у Новом Саду. Интерном контролом је утврђено да се одредбе уговора не поштују и да се апарати из сервисних центара не довозе у просторије „ББ“ сервиса у Новом Саду, већ да се наведени уређаји превозе до складишта, које контролише „Elektrouniverzal”. Затим је наведено да је тужилац прекорачио границе својих овлашћења на начин да је одобрио и организовао испоруку непоправљених апарата за месец септембар за отпад и поред тога што је његов надређени и овлашћено лице од стране Hisense групе, ВВ одобрио да потврди оптис апарата за месец септембар у програму К2 услед недостатка спецификације апарата који су предложени за отпад. Тужилац је прекорачио границе својих овлашћења на начин да је поправљиве апарате продао трећим лицима по свом избору, без обзира на чињеницу што није овлашћен за продају. Упозорење такође садржи образложење да Служба сервиса и постпродајних активности, чији је тужилац руководиоца, уопште није овлашћена за продају поправљених апарата, већ је продаја поправљених апарата у надлежности Службе продаје „ББ“ д.о.о. Београд. Даље је наведено да је тужилац учинио повреду радне обавезе утврђену Правилником ГОПЗ-025 који је обавезујући за све чланове групе, а која повреда радне обавезе се огледа у чињеници да је без постојања независне комисије именоване од стране директора друштва, организовао контролисање да ли одређени апарат, који је рекламиран од стране потрошача, може да буде поправљен и треба да буде поправљен и укључен у Б залихе (продаја уз обезвређивање) или не може да буде поправљен и мора да буде растављен на резервне делове и послат на отпад. Такође, тужилац је учинио повреду радне обавезе утврђену Правилником ГОПЗ-025 којим је прописана обавеза формирања трочлане комисије која би утврђивала степен

обезвређености апарата на основу нивоа оштећења у складу са Правилником, а тужилац је супротно правилима дефинисаним у општим актима одобравао обезвређивање поправљених апарата, без утврђивања нивоа могућности поправке, на максималан износ обезвређености од 50-60%, на који начин је директно нанета имовинска штета послодавцу. Даље се наводи да је тужилац учинио повреду радне обавезе дефинисане у Правилнику о раду у члану 31. тачка 3. под тачкама 7, 9, 10, 12. и 13. на начин описан у претходном делу образложења, те да је на основу изнетог тужени утврдио да је тужилац учинио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачке 1, 2. и 5. Закона о раду и повреду члана 31. тачка 3. Правилника о раду, и да су се стекли услови за давање отказа уговора о раду тужиоцу, коме је остављен рок од 8 дана радних дана да се изјасни на наводе из упозорења. Истог дана 16.11.2021. године, тужени је донео решење којим је тужилац привремено удаљен са рада пре истека рока из члана 180. Закона о раду, а у образложењу решења наведено је да је тужилац, повредом радних обавеза утврђених Законом о раду, Правилником о систематизацији, уговором о раду, интерним актима друштва, угрозио имовину веће вредности послодавца, да несавесно и немарно извршавање обавеза тужиоца се огледа у томе да је пропустио да организује, планира и надзире рад целокупне сервисне мреже на који начин је, у више наврата, на отпад испоручена роба која не одговара спецификацијама робе која је најављена за отпад, да је несавесним извршавањем радних обавеза тужилац одобравао испоруку апарата за отпад и поред чињенице да су сервисери који су вршили непосредни преглед апарата констатовали да постоји могућност поправке наведених апарата, да је несавесним извршавањем радних обавеза одобравао испоруку апарата за отпад и поред чињенице да у односу на конкретни апарат постојао заменски део на стању, те да такав апарат, у складу са интерним правилима групе никако није могао бити квалификован као непоправљив и упућен на уништавање, а да је послодавац несавесно и немарно извршавање радних обавеза од стране тужиоца утврдио приликом интерне контроле када је установљено да је тужилац пропустио да надзире рад целокупне сервисне мреже услед чега у октобру месецу испоручени апарати који уопште не одговарају спецификацијама апарата најављеним за отпад, да је тужилац учинио повреду радне обавезе утврђену Правилником ГОПЗ-025 који је обавезујући за све чланове групе, а која повреда радне обавезе се огледа у чињеници да је, без постојања независне комисије именоване од стране директора друштва, тужилац организовао контролисање да ли су одређени апарати који су рекламирани од стране потрошача, могли да буду поправљени и требало да буду поправљени и укључени у Б залихе (продаја уз обвређивање) или не могу да буду поправљени и морају да буду растављени на резервне делове и послати на отпад, да је тужилац учинио повреду радне обавезе утврђену Правилником ГОПЗ-025, којим је прописана обавеза формирања трочлане комисије која би утврђивала степен обезвређености апарата на основу нивоа оштећења у складу са Правилником, да тужилац је супротно правилима дефинисаним у општим актима одобравао обезвређивање поправљених апарата, без утврђивања нивоа могућности поправке на максималан износ обезвређености од 50-60%, на који начин је директно нанета имовинска штета послодавцу, да је тужилац учинио повреду радних обавеза дефинисане у Правилнику, а да је природа повреду учинена од стране тужиоца таква да он не може да настави рад код послодавца пре истека рока из члана 180 Закона о раду и да је послодавац 16.11.2021. године донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, а како је понашање тужиоца такво да не може да настави са радом до коначне одлуке о његовом радно-правном статусу, послодавац је донео одлуку као у диспозитиву. Тужилац се 23.11.2021. године изјаснио на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 16.11.2021.

године, у ком је навео да сматра да су разлози за постојање отказа уговора о раду у упозорењу нетачни, неутемељени и паушални, без претходно утврђеног чињеничног стања по свим наведеним ставкама, недовољног техничко познавање рада и процеса рада унутар службе сервиса, да за све наведене ставке у упозорењу постоји јасно, транспарентно, свима у систему видљиво, образложење или се оно налази у одредбама уговора пословних партнера са којима постоје закључени уговори и да, супротно наводима из упозорења није давао сагласност за испоруку апарата на отпад пре претходно добијене сагласности или контролом утврђене оправданости непоправљивање замене, где такође није могао да утиче на информације добијене из друге службе која је дала информацију о недобављивости резервног дела што је био основ за коначну одлуку. Због тога сматра да се у конкретном случају не ради о његовим пропустима, а да су тврдње изнете у упозорењу без икаквог основа и представљају грубу и смишљену дисквалификацију рада службе сервиса која годинама уназад остварује изузетно добре пословне резултате и комерцијалне ефекте. Побиијаним решењем број ../2021 од 09.12.2021. године тужени је тужиоцу отказао уговор о раду са свим припадајућим анексима, из разога што је својом кривицом учинио повреду радне обавезе, несавесно и немарно извршавање радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и члана 31. тачка 3. Правилника о раду, односно члана 15. тачка 1. уговора о раду; злоупотребио положај и прекорачио овлашћења из члана 179. став 2. Закона о раду, као и члана 31. тачка 3.10 Правилника о раду, односно из члана 15. тачка 1.10 уговора о раду; и да је пропустио да послодавца обавести о битним околностима које утичу или би могле да утичу на обављање послова утврђених уговором, односно о свакој врсти потенцијалне опасности за настанак материјалне штете, прибављање материјалне користи за себе или друго лице од пословног партнера, причињавање материјалне штете послодавце у износу већем од 10% просечне основне зараде код послодавца исплаћене у месецу који претходи месецу у ком је настао, односно завршио се штетни догађај, немаран однос и неодговорно и нецелисходно коришћење средстава рада поверене робе, документације и слично, пропустио да контролише примену услова из уговора закљученим са сервисерима (тачка 1), да радни однос престаје даном коначности решења, односно даном његовог достављања сходно члану 185. став 5. Закона о раду (тачка 2), да је послодавац дужан да тужиоцу исплати све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања које запослени остварио код послодавца које му нису исплаћене до дана престанка радног односа, а најкасније у року од 30 дана од дана када је запосленом престао радни однос (тачка 3) и да ће тужиоцу, коме је престао радни однос, послодавац исплатити накнаду за неискоришћени годишњи одмор најкасније у року од 30 дана од дана када је запосленом престао радни однос. У образложењу решења наведено је да је тужилац засновао радни однос код туженог уговором о раду од 04.05.2004. године, који је у више наврата мења анексима уговора о раду и да је распоређен на радно место „шеф стручне службе I“ у Служби сервиса и постпродајних делатности, те да је на основу анекса уговора о раду број ../2000 који се примењује од 01.07.2020. године имао додатна задужења и одговорности и право на фиксни бонус за обављање послова регионалне координације постпродајних делатности на тржишту регије Источне Европе 2, а анексом уговора о раду број ../2020 који се примењује од 01.04.2021. године тужилац је имао додатна задужења и одговорности и право на фиксни бонус за обављање послова директора сервиса за Источну Европу, при чему су делокруг послова, обавеза и одговорности тужиоцу утврђени Правилником о систематизацији и организацији послова, уговором о раду са припадајућим анексима и другим општим актима донетим од стране послодавца, као и интерним правилима „ББ Grupe“. У

образложењу је даље наведено да је тужени 16.11.2021. године, након уочених бројних неправилности у функционисању сервисних операција и сервисера уручио тужиоцу, као руководиоцу ове организационе јединице, упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у коме је детаљно описао повреде радних обавеза које је тужилац учинио својом кривицом, а да је тужилац 25.11.2021. године доставио туженом одговор на упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, те да је ради потпуног утврђивања чињеничног стања у вези са околностима које указују на повреду радних обавеза, пре доношења коначне одлуке, тужени 06.12.2021. године позвао тужиоца на додатни разговор, да су разматрани сви наводи које је тужилац изнео у свом одговору на упозорење, али је тужени закључио да је тужилац поступао супротно обавезама утврђеним уговором о раду и припадајућим анексима, Правилником о раду и другим општим актима код послодавца, због чега је донео одлуку као у диспозитиву решења. Даље образложење побијане одлуке садржи исте наводе које садржи и упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду. Тужиоцу је престао радни однос код туженог 13.12.2021. године када је одјављен са обавезног социјалног осигурања, а тужени му је исплатио накнаду зараде за време привременог удаљења са рада у висини од 1/3 основне зараде. Висина изгубљене зараде коју би тужилац остварио да је радио у периоду од 16.11.2021. године, када је донето решење о привременом удаљењу са рада до 13.12.2021. године када је тужилац одјављен са обавезног социјалног осигурања исплаћена му је накнада зараде због привременог удаљења са рада обрачуната је на основу висине основне зараде коју је тужилац остваривао на раду код туженог и утврђено је вештачењем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су поништили побијане одлуке туженог и обавезали га да тужиоца врати на рад, као и да му накнади штету применом одредбе члана 179. став 2, 180. и 191. Закона о раду. По мишљењу нижестепених судова, у конкретном случају, упозорење запосленом на постојање разлога за отказ уговора о раду од 16.11.2021. године и решење о отказу уговора о раду од 09.12.2021. године, не садрже детаљне податке о томе када, где и на који начин је тужилац учинио повреде радних обавеза, јер из садржине наведених аката се не могу идентификовати повреде радних обавеза које су на уопштен начин набројане, без конкретизације отказног разлога, чиме је тужиоцу, као запосленом, ускраћена могућност да пружи адекватну одбрану од изнетих навода, што поступак који је претходно доношењу решења чини незаконитим.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1); ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења (тачка 2) и ако учини другу повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

На основу члана 180. истог Закона, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења (став 1); у упозорењу из става 1. овог члана закона, послодавац је дужан да наведе основ за

давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење (став 2); упозорење се доставља запослен на начин прописан за достављање решења о отказу уговора у раду из члана 185. овог Закона (став 3).

Одредбом члана 185. став 1. Закона о раду, прописано је да се уговор о раду отказује решењем, у писаном облику, и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку.

Последица незаконитог отказа прописана је одредбом члана 191. Закона о раду, тако што ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио (став 1); накнада штете из става 1. овог члана утврђује се у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајуће порезе и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца (став 2); накнада штете из става 1. овог члана исплаћује се запосленом у висини изгубљене зараде, која је умањена за износ пореза и доприноса који се обрачунавају по основу зараде у складу са законом (став 3). Ако се не утврди одговорност запосленог за повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине из члана 179. ст. 2. и 3. Закона о раду на основу одредбе члана 169. став 1. тачка 2. Закона о раду, запосленом за време привременог удаљења са рада, у смислу чл. 165. и 166. овог закона, припада разлика између износа накнаде зараде примљене по основу члана 168. овог закона и пуног износа основне зараде.

Конвенција међународне организације рада број 158, о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Службени лист СФРЈ“ - међународни уговори, бр. 4/84, 7/91) у члану 7. предвиђа да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност. Овом одредбом је заштићено право радника на одбрану од отказног разлога и због тога је, чланом 180. Закона о раду, прописана дужност послодавца да, пре отказа уговора о раду, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду. Стога у упозорењу, којим отпочиње процедура давања отказа за повреду која је била повод за отказ, послодавац је дужан да наведене основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су стекли услови за отказ, конкретизујући време, место и начин извршења повреда радне обавезе. Упозорење не може бити уопштено а мора да постоји идентитет између у упозорењу наведеног чињеничног описа радње која представља разлог за отказ уговора о раду и њеног садржаја наведеног у решењу о отказу уговора о раду.

У конкретном случају, побиијано решење садржи набројане радне дужности које је тужилац био у обавези да изврши као „шеф стручне службе I“ у Служби сервиса и постпродајних делатности за које послодавац налази да их тужилац није извршавао, пропуштањем да их предузме односно неправилним поступањем, али без података и чињеница у погледу места, времена и начина повреда радне дужности на основу којих би се идентификовала свака појединачна повреда радне обавезе, као основни елемент

одлуке о престанку радног односа. Изостанком идентификације повреда радних обавеза које су тужиоцу, побијаним одлукама, стављене на терет, тужиоцу је, као запосленом, ускраћено право на одбрану. Да би отказ уговора о раду због разлога наведених у члану 179. ст. 2. и 3. Закона о раду, био законит, тужени је, као послодавац био дужан да наведе чињенице из који је извео закључак да је остварен предметни отказни разлог, што је, у конкретном случају, изостало. Последица незаконите одлуке о престанку радног односа је дужност туженог да тужиоца врати на рад и да му накнади штету. Због тога тужени неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права, понављајући наводе истицане у жалби који су били предмет правилне оцене од стране другостепеног суда при доношењу побијане одлуке.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

На основу одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**